

Verslag/ impressie najaar bijeenkomst regio Den Bosch op 2 november 2025

Introductie

Op 2 november 2025 kwam een 30-tal leden van de regio Den Bosch van het Genootschap van Sint Jacob bijeen in het Damiaancentrum in Sint-Oedenrode. De reden was de jaarlijkse najaar bijeenkomst van de regio. De opkomst was geringer dan in andere jaren; de reden is echter nog niet zo duidelijk.

Voor een foto impressie van de dag [zie ook hier](#)

Na koffie en welkom door Marianne Jansen (voorzitter van de regio), met in het bijzonder een welkom voor Ricky Rieters en Sjef van Hulten (leden langer dan 25 jaar lid van het Genootschap), alsmede aan Piet van Adrichem (voorzitter van het Genootschap), startte het ochtendprogramma met een presentatie door Marcel Hubers over zijn reizen naar Jeruzalem.

Pelgrimage naar Jeruzalem

Op 2 november heb ik in het Damiaancentrum in Sint-Oedenrode een presentatie gegeven over mijn pelgrimage naar Jeruzalem. Helaas waren de omstandigheden niet optimaal. Er waren problemen met het aansluiten van mijn apparatuur aan het aanwezige beeldscherm. Ook konden de gordijnen niet dicht en de verlichting niet uit. Gelukkig had ik mijn eigen beamer en scherm meegenomen, waardoor ik de presentatie toch kon geven.

Ondanks de moeilijke omstandigheden werd de presentatie toch een succes.

Ik vertelde over hoe we naar Jeruzalem fietsten en welke ontberingen en moeilijkheden we daarbij het hoofd moesten bieden. Ook kwam de culturele diversiteit van de reis aan bod. En ook kwam de geschiedenis van de landen waar we doorheen reisden en in het bijzonder van Jeruzalem aan bod.

Ik hoop dat, ondanks de slechte omstandigheden, de aanwezigen hebben genoten van de beelden en het verhaal dat ik verteld heb.

Marcel Hubers

Lunch met aansluitend mededelingen van de regiocommissie

Na de lunch neemt Marianne het woord:

Voor het programma verder gaat met de wandeling, het labrynt en de klankschalen, zou ik graag nog uw aandacht willen hebben voor drie zaken:

- 1) Hoe het afgelopen jaar in de regio is gegaan en over hoe nu verder
- 2) Dan hebben we een kleine verrassing voor de ruim 30 vrijwilligers, die afgelopen jaar zich fantastisch hebben ingezet bij allerlei activiteiten en ten slotte
- 3) Aandacht voor bijzondere leden uit onze regio vandaag, mensen die al meer dan 25 jaar lid zijn van het genootschap.

Ad1) Ik probeer het kort te houden. Ik noem:

De maandelijkse regiowandelingen, inclusief de koffie uit de kofferbak.

Twee prachtige fietstochten in voor- en najaar

Het maandelijks Camino Café in de Knillispoort in Den Bosch en recent een Camino Café in Schaijk.

Diverse lezingen over bijzondere fiets- en pelgrimstochten en/ of informatiebijeenkomsten.

Mensen uit onze regio zitten in werkgroepen zoals Pelgrimeren voor de Jeugd en velen zijn actief als begeleiders. Er is inmiddels ook een landelijke verbinding. Initiatieven uit onze regio om vooral jongeren bij het Pelgrimsgebeuren te betrekken. Ook deze activiteiten hebben landelijke aandacht (Young Camino).

De voor- en najaar bijeenkomsten in de regio, enz.

De regio-commissie komt maandelijks bij elkaar om alles zo goed mogelijk te laten verlopen.

Dat betekent inhoud geven aan nieuwe en bestaande zaken, dat vraagt creativiteit, organisatietalent, communicatie- en digitale vaardigheden (nieuwsbrieven en de uitnodigingen) maar ook het beantwoorden van mailtjes en telefoontjes, bijhouden ledenadministratie en welkom heten van nieuwe leden, evalueren van activiteiten, van alles regelen, kas bij houden, contacten met landelijk Genootschap onderhouden (landelijke bijeenkomsten, bijeenkomsten van alle regio's samen, enz.

Dat doen we allemaal graag, maar nu hebben we echt nieuwe bestuurs-/ regioleden nodig voor uitbreiding en vervanging (met name van mijzelf en van Rinse).

U hebt in de Nieuwsbrief hierover een oproep kunnen lezen!

Gelukkig, dat Henk Murraij zich heeft aangemeld om de voorzitterstaken over te nemen, maar we zouden het heel fijn vinden om een secretaris te hebben en verder hebben we dringend iemand nodig die handig is als web redacteur.

Met zo'n 800 leden in de regio zou je toch denken, dat er mensen beschikbaar zijn?

Ad2) ruim 30 vrijwilligers, waarvan er nu zo'n 15 aanwezig zijn

Mensen die wandelingen hebben uitgezet, bardiensten draaien in het Camino Café, voor de koffie zorgen (koffie uit de kofferbak) pelgrimeren met de jeugd, in landelijke werkgroepen zitten en in de regio commissie.

Graag geef ik iedereen een kleine verrassing als dank voor een grote inzet (badge wordt uitgedeeld).

Ad 3) 9 personen langer dan 25 jaar lid van het Genootschap

Er blijken 9 mensen al langer dan 25 jaar lid te zijn van het Genootschap.

Het oudste lid is al 34 jaar lid en was samen met haar man één van de oprichters van het genootschap.

Vier mensen hebben positief gereageerd, maar konden helaas niet komen. Zij waren of zijn nog steeds actief als hospitalero in Roncesvalles, in de redactie van de Jacobsstaf en in diverse werkgroepen zoals in de kerngroep techniek van de website van het Genootschap.

Twee mensen zijn nu hier: Ricky Rieker en Sjef van Hulten.

Ricky en Sjef, fijn dat jullie er zijn

Sjef vertelt enthousiast over zijn eerste fietstocht met zijn zoon vanuit Sevilla naar Santiago de Compostela. Het was een mooie tocht. Vanuit Santiago zijn ze met de bus naar de Spaans-Franse grens gegaan en na een stukje met de trein zijn ze weer op de fiets gestapt op weg naar huis. Ad herinnert zich, dat ze altijd noorderwind hadden en dat hij behoorlijk was afgevallen toen hij weer thuis was vroegen vrienden aan zijn vrouw wat hij toch mankeerde!

Later is hij met 5 vrienden vanuit Pamplona nog op pad gegaan naar Santiago, maar door een ongeluk van één van die vrienden is die tocht afgebroken. Ad doet de suggestie dat er naast al die succesverhalen over Camino's er eigenlijk ook geschreven zou moeten worden over pelgrimstochten die niet zo goed zijn afgelopen.

Ad was van 1999 t/m 2005 werkzaam op de redactie van de Sint Jacobsstaf en vertelt enthousiast over zijn tijd daar en de interviews die hij heeft gehouden. O. a. met Ignaas Brekelmans die met een ezel Saartje naar Santiago de Compostela is gegaan en problemen kreeg bij de grens.

Hij leest nog steeds met veel plezier de Sint Jacobsstaf, die inspirerend voor hem blijft. Prachtig ook de vormgeving nu (in vergelijking met de tijd dat hij in de redactie zat) en de vele digitale mogelijkheden van de laatste tijd.

Jammer dat de leeftijd en het gebrek aan goede benen het niet meer mogelijk maken om lange afstanden te fietsen of te wandelen, maar hij heeft het vuurtje wel door kunnen geven. Hij komt uit een grote familie (kwam zelf uit een gezin met 12 kinderen) en verschillende familieleden hebben voet- en fietstochten naar Santiago gemaakt.

Ad had nog gehoopt dat hij vandaag nog wat mensen zou treffen uit de tijd dat hij actief was, maar dat was helaas niet het geval.

Ricky, Je hebt een prachtig boekje geschreven: “Pelgrimeren lopend stilstaan”. Daarin beschrijf je jouw pelgrimstocht in drie etappes over een periode van 1993 t/m 1996. Ik heb het boekje doorgelezen en lees mooie verhalen en gedichten/tekeningen. Engelen hebben je begeleid; je moest vriendschap sluiten met een leeuw of hem verslaan?; ruimte is belangrijk voor je en je vertelt over de schelp en zijn oorsprong, enz. Mooi vind ik ook de gezegden over het weer (alle weer is pelgrimsweer) en over het feit dat een pelgrim steeds jonger wordt!.

Ricky neemt nu zelf het woord en zij vertelt dat haar passie voor lopen al tijdens de oorlog begon, toen zij moesten evacueren van hun boerderij. Toen was zij 6 jaar oud. Tijdens haar huwelijk wandelde ze veel met haar man en toen nog kleine kinderen. Haar man is in 1979 overleden en Ricky had de zorg voor haar kinderen, maar toen zij groter werden ging zij zelf weer beginnen aan lange wandelingen. Elk lange afstandspad (te beginnen met het Pieterpad) in Nederland heeft ze gelopen. Later kwam ze in contact met mensen die haar enthousiast maakte voor het wandelen naar Santiago de Compostela, 1993

Heel haar verdere leven is Ricky blijven lopen, zij kon er niet meer mee ophouden. Zoveel tochten in zoveel landen. Zij noemt zichzelf een eeuwige pelgrim en zou het liefst tijdens een pelgrimstocht willen sterven. Ricky vertelt dat zij vorig jaar een hersenbloeding heeft gekregen. Het is een enorme omslag in haar leven (nu 87 jaar) en zij vindt het is zo moeilijk om dat te verwerken.

Tot slot van haar verhaal gaat Ricky een stukje uit haar boek voorlezen en dat wil ik graag hierbij overnemen:

“Voor het kapelletje staat een klein altaar. Op dat altaar een grote schelp met de open kant naar boven. Ik nader langzaam, voel de heiligheid van het moment. Ik ben alleen op deze eenzame, hoge en stille plek. Ik aarzel even. De schelp is groot. Ze nodigt mij uit: ‘kom maar met je gave’. Ik nader een stap en nog een, huiver even en lag dan met grote schroom mijn handen in de schelp en met dat gebaar mijn leven Het ontroert me zeer.

*Een altaar en een schelp,
ik leg mijn hand in de schelp
en in die hand mijn hele leven,
mijn leven zoals het is,
mijn leven zoals het worden zal.*

*Mijn tranen vloeien
en de schelp vangt ze allemaal op,
de tranen van mijn leven,
de pijnen waar geen woorden voor zijn.*

*Hij die "alle tranen opvangt in Zijn kruik"
zal ook onze tranen drogen.
Straks verdampen ze in de zon,
Kringloop van het bestaan,*

*God is liefde.
Mysterieuze God!*

Mag ik jullie voor deze gelegenheid een
gouden schelp overhandigen én eveneens de
regio badge.

Heel veel dank voor alles wat jullie gedaan
hebben, nog steeds doen en dank voor alle
inspiratie die jullie gegeven hebben.

Labyrintwandeling

In de vroege ochtend legde Henk Murraij het labyrint uit in de stille kloostertuin. Tussen de gevallen bladeren, onder een zachte zon, tekende zich het eeuwenoude patroon af. In de middag begeleidde hij ons tijdens de wandeling en vertelde over de geschiedenis van het labyrint – te vinden in vele oude culturen, in ronde en vierkante vormen, maar altijd met hetzelfde ritme van draaien en keren. Je ziet ze nog steeds terug op pleinen en in kerken, zoals de beroemde in Chartres. De oudste afbeelding, uit Pylos in Griekenland, is al 3200 jaar oud.

Voordat we de eerste stap zetten, brachten we onze wensen in beeld – dat wat we mee naar binnen wilden nemen. Omdat het Allerzielen was, staken we ook een kaars aan voor onze dierbaren en plaatsten die in het hart van het labyrint.

De weg naar binnen is de weg van loslaten. Met elke bocht liet je iets achter dat niet meer hoefde. In het midden aangekomen mocht je ontvangen – rust, helderheid, misschien een sprankje moed.

Op de weg naar buiten veranderde de energie. Daar mocht je onderzoeken wie je kan helpen om jouw wens te laten groeien. De stappen voelden lichter, gerichter, alsof het pad je iets toefluisterde.

Na afloop deelden we onze ervaringen. Wat had het labyrint ons laten zien? Welke inzichten mochten mee naar buiten?

Elke wandeling is anders, maar één ding blijft: het labyrint verrast, raakt en opent – telkens opnieuw.

Klankschalen sessie

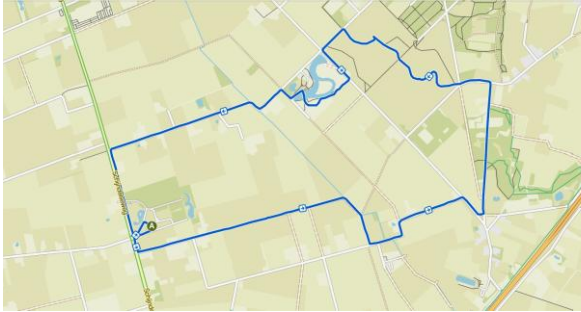
Klankschalen zijn eeuwenoude instrumenten die gebruikt worden voor meditatie, ontspanning en energiewerk. Ze worden met een klopper aangeslagen of rondgedraaid om een diepe, harmonieuze klank te produceren.

De betovering van klankschalen!!!

Mientje van den Graaf

Omgevingswandeling

Voor degenen die liever een wandeling liepen, had Theo een wandeling van ca 8 ¼ km in de omgeving van het Damiaancentrum voorbereid.

Een fraaie tocht in een herfstige omgeving.
Mooie kleuren en een waterig zonnetje.

Camino Café

Afsluitend was er nog een camino café.

In het Damiaancentrum mag er geen alcohol worden gebruikt. Er zijn aldaar n.l. ook bewoners die problemen hebben met alcoholgebruik (wie niet?).

Zoals gebruikelijk geanimeerd en een uitstekende afsluiting van de dag, met dank aan alle vrijwilligers die hulp hebben geboden bij deze dag.

De regiocommissie Den Bosch

Voor meer foto's [zie de fotopagina van de regio](#)